

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติไทยที่มีความสำคัญ แสดงถึงความเป็นไทย ใช้เป็นพื้นฐานในชีวิตประจำวัน จัดว่ามีคุณค่าอย่างยิ่งสำหรับคนไทย ปัจจุบันกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดให้ภาษาไทยอยู่ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ซึ่งเนื้อหาจะประกอบด้วยทักษะการอ่าน การเขียน การฟัง การดู การพูด หลักการใช้ภาษา วรรณคดีและวรรณกรรม ในส่วนของทักษะการอ่านจะมีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับนักเรียนที่เริ่มเรียนในระดับชั้นประถมศึกษา เพราะเป็นทักษะที่มีกระบวนการสลับซับซ้อน (พีชนี บุญศรีมณี, 2550 : 1) ซึ่งการเรียนการสอนภาษาไทยในปัจจุบันมิได้มุ่งหวังให้นักเรียนอ่านออกเขียนได้เพียงอย่างเดียว แต่หากมุ่งหวังให้นักเรียนนำความรู้ ความสามารถไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้จริง สื่อสารกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผลนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ และใช้เทคโนโลยีในการสื่อสารเป็นอย่างดี รวมทั้งต้องรักษาภาษาไทยไว้ในฐานะเป็นสมบัติของชาติด้วย

ดังนั้นทักษะในการใช้ภาษาไทยจึงถือเป็นสิ่งที่จะต้องให้ความสำคัญ เพราะเป็นสิ่งที่แสดงถึงประสิทธิภาพของการสื่อสาร แต่ในความเป็นจริงทักษะการอ่านกลับเป็นปัญหาอย่างมากในการสื่อสารและการดำรงชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะการอ่านไม่คล่องที่เป็นปัญหาสำคัญมากสำหรับนักเรียนที่ต้องเรียนรู้อีกมากมาย (บันลือ พฤกษ์วัน, 2545 : 3) ซึ่งการอ่านไม่คล่องยังก่อให้เกิดผลกระทบถึงความท้อแท้ จนถึงขั้นไม่ชอบอ่านหนังสือที่ถือเป็นวิกฤติของเยาวชนไทยที่ขาดจิตลักษณะด้านการอ่าน ดังที่ผกาศรี เย็นบุตร (ไข่มุก เหล่าสุนทร, 2550 : 13-15 ; อ้างอิงมาจาก ผกาศรี เย็นบุตร, 2542 : 15-17) กล่าวว่า มีคนจำนวนไม่น้อยที่มีปัญหาในการอ่าน ทำให้เกิดความท้อแท้ ไม่อยากอ่านหนังสือ ไม่รักการอ่านหนังสือ และเป็นสาเหตุให้ไม่อ่านหนังสือในที่สุด ปัญหาการอ่านเหล่านี้ภาษานับเป็นสิ่งสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการอ่านเป็นอย่างยิ่ง เพราะผู้อ่านต้องใช้ความสามารถทางภาษาเพื่อรับสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีพื้นฐานทางภาษาไทยเพียงพอที่จะสื่อสารกับผู้อื่น รู้เรื่องคำศัพท์ สำนวนโวหารมากพอในการอ่าน มิฉะนั้นจะเกิดปัญหาขึ้นได้ เช่น อ่านไม่เข้าใจจับใจความไม่ถูกต้อง

ดังนั้นจึงปฏิเสธไม่ได้ว่าทักษะการอ่านเป็นพื้นฐานที่สำคัญอย่างหนึ่งต่อการศึกษาและการดำรงชีวิตของมนุษย์ เพราะหากผู้เรียนมีทักษะในการอ่านแล้วย่อมสามารถเรียนรู้ในวิชาต่าง ๆ จากสิ่งที่อ่านและสามารถนำไปใช้เป็นพื้นฐานในการเรียนวิชาอื่น ๆ ด้วย ดังนั้นครูผู้สอนต้องฝึกฝนให้เด็กมีทักษะในการอ่านเพื่อจะได้พัฒนาทักษะการอ่านให้มีประสิทธิภาพ ประกอบกับมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น สาระที่ 1 การอ่าน ได้กำหนดไว้ว่า นักเรียนอ่านได้ถูกต้องตามหลักการอ่าน อ่านได้คล่องและเร็ว เข้าใจความหมายของคำและข้อความที่อ่าน เข้าใจความสำคัญและรายละเอียดของเรื่อง หากความสำคัญหรือใช้แผนภาพ การอ่านในใจ การอ่านออกเสียงบทร้อยแก้วและร้อยกรองได้รวดเร็ว ถูกต้องตามลักษณะคำประพันธ์ และอักขรวิธี และจำบทร้อยกรองที่ไพเราะเลือกอ่านหนังสือที่เป็นประโยชน์ทั้งความรู้และความบันเทิง มีมารยาทการอ่านและนิสัยรักการอ่าน (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2545 : 21-22)

แต่เป็นที่น่าสนใจว่าแม้หน่วยงานทางการศึกษาจะรับรู้ ให้ความสำคัญ และส่งเสริมทักษะการอ่านคำแต่ปัญหาด้านการขาดทักษะการอ่านคำก็ยังมีอยู่อย่างต่อเนื่อง เมื่อพิจารณาถึงสาเหตุของปัญหาก็พบว่ามีความหลายประการดังที่ ชญานินทร์ (นามแฝง) (2545 : 11-16) ได้กล่าวถึงปัญหาการอ่านของเด็กไทยว่า ประกอบด้วย

1. ไม่รักการอ่านหรืออ่านไม่ออก คือไม่มีความรักความพอใจ ความสนใจ ใส่ใจในหนังสือและการอ่านหนังสือ ซึ่งเป็นทั่วไปในหมู่คนไทย คนไทยไม่ชอบอ่านแต่ชอบฟังมากกว่า คนไทยที่เป็นนักอ่านจึงมีน้อย โดยเฉพาะแถบชนบท

2. อ่านไม่เป็น หมายถึง ขาดความเข้าใจในการอ่าน อ่านได้อย่างเชื่องช้า รวมถึงอ่านไม่เข้าใจหรือไม่ค่อยเข้าใจ วิธีการแก้ไขคือ ต้องฝึกอ่านหนังสือพิมพ์ตัวโต ๆ มองเห็นชัดเจน อ่านง่ายเนื้อหาไม่ยากไปก่อน เพื่อเป็นการพัฒนาการอ่านไปเรื่อย ๆ ในที่สุดจะกลายเป็นคนที่อ่านหนังสือได้ด้วยความเข้าใจ

3. อ่านไม่ออก คือ อ่านหนังสือไม่ได้ ข้อนี้เป็นปัญหาสำคัญที่สุด ซึ่งแก้ไขได้ด้วยการศึกษาเล่าเรียนและหมั่นฝึกฝนการอ่านได้ทั้งที่บ้านและโรงเรียน

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าทักษะการอ่านมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการดำรงชีวิตในสังคมปัจจุบัน ซึ่งมีความเปลี่ยนแปลงในด้านความเจริญก้าวหน้า เพราะบุคคลจำเป็นต้องศึกษาหาความรู้และประสบการณ์ เพื่อพัฒนาสติปัญญาให้เจริญงอกงาม มีทักษะกว้างขวางและหลากหลาย เพื่อพัฒนาปรับตัวให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสังคม (น้ำเพชร จำปาทอง. 2537 : 1) ทักษะการอ่านยังมีความสำคัญต่อการพัฒนาคนเพราะการอ่านออก

เขียนได้จะเป็นแนวทางในการแสวงหาความรู้และเป็นทักษะพื้นฐานในการดำรงชีวิต โดยเฉพาะในระดับประถมศึกษา เป็นจุดเริ่มต้นของการวางรากฐานในด้านการอ่านให้นักเรียน ไม่ว่าจะวิชาอะไรก็ตามต้องอาศัยพื้นฐานทางการอ่านทั้งสิ้น ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นการเรียนในระดับใดความสามารถในการอ่านของนักเรียน จะเป็นตัวกำหนดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทุกวิชาของนักเรียน (บุญชัย เกรียงบุญฉันทน์. 2537 : 47) การอ่านยังเป็นทักษะที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการแสวงหาความรู้ ความคิด ข้อมูลข่าวสาร ทำให้ผู้อ่านมีโอกาสศึกษาตลอดชีวิต อันจะนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพชีวิตได้อย่างเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมในโลกปัจจุบัน เพราะการอ่านจะช่วยปรับและขยายประสบการณ์ของคน ทั้งยังช่วยให้คนสามารถใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ และสร้างความเพลิดเพลินในการอ่าน และมีอัตราเร็วในการอ่านสูง ย่อมแสวงหาความรู้และศึกษาเล่าเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปใช้ในการพูดและเขียนได้เป็นอย่างดี (สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรชัย. 2536 : 139) ดังนั้นการแก้ไขปัญหามาตรฐานของการอ่าน โดยเฉพาะการขาดทักษะการอ่านคือ ครูผู้สอนต้องฝึกฝนให้เด็กมีทักษะการอ่านเพื่อจะได้พัฒนาทักษะการอ่านให้มีประสิทธิภาพ แต่ที่ผ่านมามองเห็นว่าการสอนตามแบบดั้งเดิมนั้นส่วนมากเน้นไปที่การสอนเนื้อหา มีเพียงส่วนน้อยที่เน้นหรือมองเห็นความสำคัญของความต้องการหรือความสนใจของผู้เรียน โดยเฉพาะการสอนอ่านซึ่งนับว่า เป็นทักษะที่สำคัญสำหรับผู้เรียน นอกจากนี้ผลการประเมินคุณภาพของสำนักงานรับรองมาตรฐานและการประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) หรือ “สมศ.” พ.ศ. 2549 ของโรงเรียนหนองบัววิทยาเสริม ปรากฏว่าด้านผู้เรียนมาตรฐานมีคุณภาพค่อนข้างต่ำ คือมาตรฐานที่ 5 แต่วิธีการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพนั้นมีหลายวิธี ซึ่งการ์เนอร์ (Gardner. 1983 : 62- 69) กล่าวว่ากระบวนการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เป็นการสอนที่ตรงกับความสนใจและเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ซึ่งมีการจัดรูปแบบการเรียนรู้ตามความชอบหรือความถนัดตามพหุปัญญาของผู้เรียน ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและปัญหาการจัดการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหนองบัววิทยาเสริม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาฬสินธุ์ เขต 2 ประกอบกับประสบการณ์ในการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของผู้วิจัยทราบว่า ปัญหาที่สำคัญของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 คือการอ่านคำที่มีอักษรนำ โดยผู้วิจัยใช้บัญชีคำพื้นฐานชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มาทดสอบกับนักเรียนซึ่งในภาคการศึกษาต่อไปจะขึ้นชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่า

ผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านคำที่มีอักษรนำซึ่งในบัญชีคำพื้นฐานมีจำนวน 25 คำ นักเรียนที่มีทักษะการอ่านอยู่ในระดับคืออ่านถูกต้องร้อยละ 75 ขึ้นไปมี 3 คน คิดเป็นร้อยละ 20 ที่เหลืออีกร้อยละ 80 ทักษะการอ่านอยู่ในระดับต้องปรับปรุง โดยคำที่มีอักษรนำซึ่งในบัญชีคำพื้นฐาน มีจำนวน 25 คำ นั้นอ่านถูกต้องเฉลี่ย 14 คำ คิดเป็นร้อยละ 56 และที่สำคัญคำที่มีอักษรนำในบัญชีคำพื้นฐานชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก็เพิ่มขึ้นเป็น 100 คำ โดยในบัญชีคำพื้นฐานชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่อ่านออกเสียงร่วมกันสนิทเป็นพยางค์เดียว แต่ในบัญชีคำพื้นฐานชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จะมีอ่านออกเสียง 2 พยางค์ พยางค์แรกออกเสียง อะ กิ่งเสียง พยางค์หลังออกเสียงตามสระที่ประสมอยู่และออกเสียงเหมือน ห นำ เช่น ตลก ตลอด ตลาด สมุด สมอง เป็นต้น ซึ่งจะสร้างความสับสนแก่นักเรียนมากขึ้น นอกจากนี้ผู้วิจัยได้วิเคราะห์สาเหตุของปัญหาดังกล่าวร่วมกับครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่าครูผู้สอนอาศัยเฉพาะหนังสือแบบเรียนและแบบฝึกหัดในแบบเรียนเพียงอย่างเดียว ซึ่งถือว่ายังไม่เพียงพอสำหรับการฝึกทักษะการอ่านคำของนักเรียนในระดับชั้นนี้ ดังนั้นเพื่อเป็นการแก้ปัญหาทักษะการอ่านคำของนักเรียน ผู้วิจัยในฐานะเป็นครูผู้สอนวิชาภาษาไทย จึงมีแนวคิดในการแก้ปัญหาโดยนำวิธีการวิจัยเชิงปฏิบัติการมาเป็นวิธีการในการฝึกทักษะการอ่านคำให้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 อย่างเป็นระบบ ตามกระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการ โดยเริ่มกระบวนการตั้งแต่การวางแผน การปฏิบัติ การสังเกตการณ์ และการสะท้อนผลการปฏิบัติ ซึ่งถ้าแก้ปัญหาทักษะการอ่านตามกระบวนการดังกล่าว จะส่งผลให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านทักษะการอ่านอย่างเต็มศักยภาพ เพื่อเป็นรากฐานในการเรียนในระดับชั้นที่สูงขึ้น และในการเรียนในวิชาต่าง ๆ ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

คำถามการวิจัย

1. แบบฝึกทักษะการอ่านคำที่มีอักษรนำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เหมาะสมควรเป็นอย่างไร
2. แบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจะสามารถแก้ปัญหานักเรียนขาดทักษะการอ่านคำที่มีอักษรนำได้หรือไม่
3. นักเรียนมีความพึงพอใจในระดับใดต่อแบบฝึกทักษะการอ่านคำที่มีอักษรนำที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านคำที่มีอักษรนำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียน ที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านคำที่มีอักษรนำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
3. เพื่อศึกษาค้นคว้าประสิทธิผลของทักษะการอ่านคำที่มีอักษรนำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
4. เพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะ การอ่านคำที่มีอักษรนำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

สมมุติฐานการวิจัย

1. แบบฝึกทักษะการอ่านคำที่มีอักษรนำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80
2. หลังการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านคำที่มีอักษรนำ ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีความพึงพอใจโดยรวมต่อการเรียน โดยใช้ แบบฝึกทักษะการอ่านคำที่มีอักษรนำในระดับมาก

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Classroom Action Research) เพื่อพัฒนานักเรียนให้มีทักษะการอ่านคำที่มีอักษรนำ โดยมีขอบเขตในการวิจัยดังนี้

1. กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหนองบัววิทยา เสริม อำเภอห้วยเม็ก สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาฬสินธุ์ เขต 2 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 15 คน
2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย
 - 2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านคำที่มีอักษรนำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

2.2.1 ทักษะการอ่านคำที่มีอักษรนำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

2.2.2 ผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

2.2.3 ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

3. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านคำที่มีอักษรนำ ซึ่งได้มาจากบัญชีคำพื้นฐานชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ศูนย์พัฒนาหลักสูตร กรมวิชาการ รวมจำนวน 50 คำ

4. แบบฝึกทักษะ หมายถึง สื่อการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อใช้สำหรับฝึกทักษะการอ่านคำที่มีอักษรนำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

นิยามศัพท์เฉพาะ

ทักษะการอ่านคำ หมายถึง ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีอักษรนำ จากบัญชีคำพื้นฐานชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ศูนย์พัฒนาหลักสูตร กรมวิชาการ จำนวน 50 คำ ได้อย่างถูกต้อง โดยไม่ต้องอ่านแจกลูกสะกดคำ คือ จดจำคำและอ่านออกเสียงได้ วัดได้จากแบบทดสอบความสามารถในการอ่านคำที่มีอักษรนำที่สร้างขึ้น โดยจำแนกเป็น

1. ทักษะการอ่านคำในระดับดีมาก หมายถึงความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีอักษรนำจากบัญชีคำพื้นฐานชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ศูนย์พัฒนาหลักสูตร กรมวิชาการ จำนวน 80 คำ ได้อย่างถูกต้อง โดยไม่ต้องอ่านแจกลูกสะกดคำ ร้อยละ 80 ขึ้นไป

2. ทักษะการอ่านคำในระดับดี หมายถึงความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีอักษรนำจากบัญชีคำพื้นฐานชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ศูนย์พัฒนาหลักสูตร กรมวิชาการ จำนวน 70 คำ ได้อย่างถูกต้อง โดยไม่ต้องแจกลูกสะกดคำ ร้อยละ 70 ถึงร้อยละ 79

3. ทักษะการอ่านคำในระดับพอใช้ หมายถึงความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีอักษรนำจากบัญชีคำพื้นฐานชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ศูนย์พัฒนาหลักสูตร กรมวิชาการ จำนวน 60 คำ ได้อย่างถูกต้อง โดยไม่ต้องแจกลูกสะกดคำ ร้อยละ 60 ถึงร้อยละ 69

4. ทักษะการอ่านคำในระดับน้อย หมายถึงความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีอักษรนำจากบัญชีคำพื้นฐานชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ศูนย์พัฒนาหลักสูตร กรมวิชาการ จำนวน 50 คำ ได้อย่างถูกต้อง โดยไม่ต้องแจกลูกสะกดคำ ร้อยละ 50 ถึงร้อยละ 59

5. ทักษะการอ่านคำในระดับต้องปรับปรุง หมายถึง ความสามารถในการอ่าน ออกเสียงคำที่มีอักษรนำจากบัญชีคำพื้นฐานชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ศูนย์พัฒนาหลักสูตร กรมวิชาการ จำนวน 49 คำ ได้อย่างถูกต้อง โดยไม่ต้องแจกถูกสะกดคำ ต่ำกว่าร้อยละ 50

แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แผนที่จัดทำขึ้นประกอบด้วยกิจกรรมที่หลากหลาย รวมทั้งกิจกรรมก่อนเรียน ระหว่างเรียนและหลังการจัดการเรียนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และพัฒนาขึ้นตามผลการสะท้อนกลับจากทั้งผู้เรียนและผู้สอนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านคำที่มี อักษรนำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหนองบัววิทยาเสริมให้มีประสิทธิภาพ ยิ่งขึ้น

แบบฝึกทักษะ หมายถึง สื่อการเรียนที่ใช้ฝึกทักษะการอ่านคำที่มีอักษรนำ ซึ่งผู้วิจัย สร้างขึ้น สำหรับให้นักเรียนฝึกปฏิบัติกิจกรรมการอ่านคำที่มีอักษรนำ ซึ่งประกอบด้วย 5 กิจกรรม ดังนี้

กิจกรรมที่ 1 เขียนคำอ่านจากคำที่กำหนดให้

กิจกรรมที่ 2 เขียนคำจากคำอ่านให้ถูกต้อง

กิจกรรมที่ 3 เขียนคำที่ขึ้นต้นด้วยอักษรนำที่กำหนดให้

กิจกรรมที่ 4 เขียนคำที่มี ห นำ ลงใ้รูปภาพให้ถูกต้อง

กิจกรรมที่ 5 เลือกคำที่กำหนดให้เติมลงในช่องว่างให้เป็นคำคล้องจอง

แล้วนำมาแต่งประโยคให้ได้ใจความ

การวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) หมายถึง การใช้กระบวนการวิจัย เชิงปฏิบัติการในชั้นเรียนเพื่อปรับปรุงและพัฒนาทักษะการอ่านคำที่มีอักษรนำของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหนองบัววิทยาเสริม อำเภอห้วยเม็ก จังหวัดกาฬสินธุ์ โดยแบ่งวิธีการดำเนินการวิจัยออกเป็น 3 วงจร ซึ่งแต่ละวงจรจะเริ่มจากการศึกษาสภาพ ปัญหาและความต้องการตามสภาพความเป็นจริงของผู้เรียน เพื่อจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้เนื้อหาตามหลักสูตรการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ พุทธศักราช 2551 โดยใช้กระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการ แล้วเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสังเกตพฤติกรรมนักเรียน พฤติกรรมการสอนของ ครู สิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในห้องเรียนโดยการบันทึกภาพ การสังเกตและการสัมภาษณ์ นักเรียน เพื่อใช้ในการวิเคราะห์สิ่งที่เกิดขึ้น แล้วนำมาปรับปรุงและจัดทำเป็นแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อใช้ในวงจรต่อ ๆ ไป

ผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านคำ หมายถึง คะแนนทักษะการอ่านคำที่มีอักษรนำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่วัดได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านคำที่มีอักษรนำ หลังการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะมีคะแนนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนภาษาไทยในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
2. นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นหลังจากเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะ
3. นักเรียนมีความพึงพอใจในการเรียนเรื่องการอ่านคำที่มีอักษรนำ จากการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY